

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 10 października 2023 r.,
sprawy **M. L.**
skazanego z art. 197 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońców skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 1 lutego 2023 r., sygn. akt XI Ka 1220/22,
utrzymujący w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Rykach
z dnia 12 sierpnia 2022 r., sygn. akt II K 485/19,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić obie kasacje jako oczywiście bezzasadne,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od skazanego M. L. na rzecz oskarżycielki posiłkowej D. O. 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów pełnomocnika w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

M. L. został oskarżony o to, że w dniu 30 listopada 2017 r. w D., woj. [...], podczas biesiady organizowanej przez S. [...] w D., przemocą polegającą na uderzaniu ręką w twarz i zaciskaniu rąk na szyi doprowadził D. O. do obcowania płciowego w postaci stosunku oralnego, tj. o czyn z art. 197 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2022 r. Sąd Rejonowy w Rykach uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 197 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 197 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt I);

II. na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej D. O. kwotę 3500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Zaskarżając apelacją w całości wyrok Sądu pierwszej instancji obrońca oskarżonego zarzucił:

„1. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony M. L. działając przemocą w postaci uderzania ręką w twarz i zaciskaniu rąk na szyi doprowadził D. O. do obcowania płciowego w postaci stosunku oralnego, podczas gdy z pozostałego materiału dowodowego nie wynika, aby oskarżony uderzał pokrzywdzoną czy ją dusił, a w szczególności nie wynika to z depozycji przesłuchanych świadków, którzy nie zaobserwowali obrażeń typowych dla tego rodzaju przemocy, co w konsekwencji doprowadziło do skazania oskarżonego za czyn, którego się nie dopuścił;

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia tj. art. 185c § 1a k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu ponownego przesłuchania pokrzywdzonej D. O. na okoliczności związane z przebiegiem dnia 30 listopada 2017 r., w tym zdarzenia z udziałem oskarżonego, ich wcześniejszych relacji w tym dniu, a w szczególności relacji dotyczących wcześniej odbytego stosunku, jak również kwestii związanych z jego ewentualnym kontynuowaniem w pokoju hotelowym, które to okoliczności zostały pominięte podczas pierwszego przesłuchania pokrzywdzonej przez Sąd w dniu 19 października 2018 r., a które to okoliczności mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym dla oceny zawinienia oskarżonego bądź jego działania w błędzie co do zgody, co z kolei stanowiłoby realizację prawa do rzetelnego procesu karnego, w tym przede wszystkim prawa do obrony, albowiem ani oskarżony ani jego obrońca nie mieli możliwości bezpośredniego udziału w

czynności dowodowej, na żadnym etapie postępowania, a tym samym nie mieli możliwości realnej obrony, przy czynności procesowej mającej relewantne znaczenie w przedmiotowym postępowaniu, co z kolei doprowadziło do naruszenia prawa do obrony, a także uznania oskarżonego winnym zarzucanych mu czynów;

3. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia tj. art. 192 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z nowej opinii biegłego psychologa w związku z różnymi opiniami w tej samej sprawie, w przypadku, w którym ustalenia poczynione przez biegłych diametralnie się różnią, a także w sytuacji, w której opinia biegłej K. P. została wykonana prawie 12 miesięcy (badanie wykonane 11 miesięcy) po zdarzeniu będącym przedmiotem zarzutu, natomiast opinia biegłej D. P. została wykonana po 22 miesiącach (badanie wykonane 21 miesięcy) od zdarzenia, a także w okolicznościach w których pokrzywdzona miała okazję zapoznać się z opinią pierwszej biegłej – K. P., która zakwestionowała jej wiarygodność w zakresie relacjonowania przez nią przebiegu zdarzenia, a zatem zasadne powołanie innego biegłego, w związku z podtrzymaniem przez biegłych swoich opinii w sprawie, również pomimo uzupełnienia opinii i ich podtrzymania przez biegłych;

4. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k. poprzez poczynienie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów w postaci uznania za wiarygodną opinię biegłej D. P., a za niewiarygodną opinię biegłej K. P., podczas gdy opinia biegłej K. P. została sporządzona 11 miesięcy po zdarzeniu, w oparciu o doświadczenie życiowe, zasady logiki i doświadczenia życiowego i zawodowego biegłej, natomiast opinia biegłej D. P. została sporządzona w oparciu o te same kryteria, a zatem w związku z poczynionymi ustaleniami Sąd powinien rozstrzygnąć wątpliwości nierozstrzygnięte na korzyść oskarżonego bądź w przypadku uznania, że powstałe w toku opiniowania wątpliwości da się rozstrzygnąć dopuścić kolejny dowód z opinii biegłego z zakresu psychologii, celem oceny stanu D. O., co w konsekwencji skutkowało uznaniem mojego Mocodawcy winnym zarzucanego mu czynu.”

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Ponadto, na podstawie art. 427 § 3 k.p.k. w zw. art. 167 k.p.k. i art. 169 § 2 k.p.k., a także art. 393 § 3 k.p.k. [odnośnie pkt (i)] w zw. z art. 458 k.p.k. wniósł „o przeprowadzenie dowodu z:

(i) dokumentu w postaci sprawozdania z badania poligraficznego z dnia 10 października 2022 r. sporządzonego przez eksperta badań poligraficznych Pana K. B. na okoliczność oraz w celu ustalenia wyników badania, zadawanych pytań, szczerości odpowiedzi udzielonych przez oskarżonego, jak również w celu pomocniczej oceny wiarygodności złożonych przez oskarżonego wyjaśnień;

(ii) przesłuchanie w charakterze świadka K. M. (adres: [...]) na okoliczność oraz w celu ustalenia rozmowy jaką odbył z nim oskarżony bezpośrednio po zdarzeniu z pokoju z pokrzywdzoną D. O., relacji oskarżonego co do przebiegu zdarzenia, jak również w celu oceny wiarygodności złożonych przez niego wyjaśnień;

(iii) przesłuchanie w charakterze świadka pokrzywdzonej D. O., w trybie art. 185c § 1a k.p.k. na rozprawie odwoławczej, na okoliczność przebiegu zdarzenia z udziałem pokrzywdzonej i oskarżonego, wcześniejszego ich zachowania, poprzedzającego zdarzenie w pokoju hotelowym odbytego stosunku płciowego, oceny zachowania oskarżonego, jak również w celu realizacji przysługującego mu prawa do obrony, w tym na etapie postępowania odwoławczego;

(iv) opinii biegłego z zakresu psychologii na okoliczności oraz w celu ustalenia:

- jaki jest stopień rozwoju umysłowego i stan psychiczny pokrzywdzonej D. O.;
- stwierdzenia, czy D. O. prawidłowo zapamiętuje, zachowuje i odtwarza zdarzenia z przeszłości;
- jakie są możliwości świadka do postrzegania i odtwarzanie przez nią spostrzeżeń;
- czy pokrzywdzona przejawia skłonność do fantazjowania i czy jej zeznania można uznać za szczere;

- czy jest podatna na wpływ osób trzecich;
- czy zachowanie pokrzywdzonej D. O. wykazuje symptomy, że wyżej wymieniona mogła być ofiarą na tle seksualnym;
- uzyskania ewentualnych innych uwag biegłego.”

Zdaniem wnioskodawcy „przedmiotowe wnioski dowodowe mają istotne znaczenia dla ustalenia czy czyn zabroniony został popełniony, a także czy stanowi on przestępstwo, albowiem odnoszą się do kwestii związanych z przebiegiem zdarzenia, jak również jego oceną prawnokarną i mają relewantne znaczenie dla ustalenia czy do popełnienia czynu zabronionego doszło i czy nosi on znamiona przestępstwa.”

Po rozpoznaniu wniesionej apelacji, Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 1 lutego 2023 r., sygn. akt XI Ka 1220/22, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

W kasacji, zaskarżając wyrok Sądu odwoławczego w całości, obrońca skazanego adwokat I. M. zarzucił:

„II. (...) - na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. oraz art. 439 § 3 k.p.k. (...) naruszenie art. 647 § 1 pkt 1 lit. c k.p.k. gdyż sprawa podlega orzecznictwu sądów wojskowych,

- na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. oraz art. 439 § 6 k.p.k. (...) naruszenie art. 113 i art. 115 § 1 k.p.k., gdyż wyrok Sądu I Instancji jest niepodpisany.”

W przypadku uznania, że powyższe zarzuty są nieskuteczne, zarzucił nadto:

„III. (...) rażącą obrazę przepisu postępowania to jest art. 185 c § 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez nieodtworzenie zapisu obrazu i dźwięku przesłuchania pokrzywdzonej jako jedyne bezpośredniego dowodu winy w kontekście odmowy wiarygodności opinii psychologicznej kwestionującej prawdomówność tego świadka, co doprowadziło do wadliwych ustaleń dotyczących sprawstwa przestępstwa.

- na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 k.p.k. rażącą obrazę przepisu art. 201 k.p.k. poprzez niepowołanie innych biegłych z uwagi na sprzeczność opinii

biegłych psychologów, co doprowadziło do wadliwych ustaleń dotyczących sprawstwa przestępstwa.”

W następstwie tych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie i utrzymania w nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w Rykach oraz o przekazanie sprawy M. L. do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Także drugi z obrońców, adwokat P. J. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w całości i zarzucił:

„1. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia tj. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 171 § 5 pkt 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego złożonego w apelacji od wyroku Sądu Rejonowego w Rykach II Wydział Karny z dnia 1 lutego 2023 r. i uznanie, że przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci sprawozdania z badania poligraficznego jest niedopuszczalne, podczas gdy w literaturze przedmiotu oraz orzecznictwie sądów powszechnych, a także Sądu Najwyższego wskazuje się, że badanie wariograficzne dopuszczalne jest zarówno w celach eliminacyjnych, jak i dowodowych, co w konsekwencji doprowadziło do nieprzeprowadzenia uzupełniającego przesłuchania D. O., a tym samym do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji;

2. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia tj. art. 185c § 1a i 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o ponowne przesłuchanie pokrzywdzonej D. O., na okoliczność przebiegu zdarzenia z udziałem pokrzywdzonej i oskarżonego, wcześniejszego ich zachowania, poprzedzającego zdarzenie w pokoju hotelowym odbytego stosunku płciowego, oceny zachowania oskarżonego, jak również w celu realizacji przysługującego mu prawa do obrony, w tym na etapie postępowania odwoławczego, podczas gdy z materiału dowodowego w postaci sprawozdania z badania poligraficznego, wynikły nowe okoliczności dotyczące w sposób pośredni kwestii sprawstwa skazanego, jak również zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i na etapie postępowania sądowego nie było możliwości

przeprowadzenia wskazanego dowodu ponownie, jak również odtworzenia przebiegu przesłuchania pokrzywdzonej przed Sądem z uwagi na zniszczenie płyty i brak zachowania nagrania nie było możliwe, a prawidłowe wprowadzenie wskazanego dowodu do postępowania sądowego wymaga odtworzenia sporządzonego zapisu obrazu i dźwięku przesłuchania oraz odczytania protokołu przesłuchania, co z kolei miało wpływ zarówno na realizację prawa do obrony skazanego na etapie postępowania przygotowawczego, które w chwili przesłuchania toczyło się w sprawie, a zatem mój Mocodawca nie miał możliwości ustanowienia obrońcy, jak również na etapie postępowania przed Sądem I i II instancji, gdyż w postępowaniu przed Sądem a quo dowód ten nie został prawidłowo wprowadzony do procesu i oskarżony nie miał możliwości zapoznania się z jego treścią w formie dźwięku i obrazu, a w postępowaniu odwoławczym wniosek dowodowy o ponowne przeprowadzenie tej czynności procesowej został oddalony, a tym samym miało bezpośredni wpływ na utrzymanie zaskarżonego wyroku sądu I instancji w mocy;

3. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia tj. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak rzetelnego ustosunkowania się do każdego zarzutu apelacyjnego oraz złożonych w środku odwoławczym wniosków dowodowych, co z kolei doprowadziło do utrzymania wyroku sądu I instancji.”

Powołując się na opisane zarzuty obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu II instancji w całości i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Odpowiadając pisemnie na kasacje prokurator wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Również pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wniósł o oddalenie obu kasacji jako oczywiście bezzasadnych, zaś w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku o ich oddalenie „jako nieuzasadnionych.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Obie kasacje są oczywiście bezzasadne, co umożliwiło ich oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Wbrew stanowisku obrońcy skazanego adwokata I. M., w sprawie nie doszło do obrazy art. 439 § 1 pkt 3 k.p.k. Zgodnie z treścią art. 647 § 1 pkt 1 lit. c k.p.k. orzecznictwu sądów wojskowych podlegają sprawy żołnierzy w czynnej służbie wojskowej, z wyjątkiem terytorialnej służby wojskowej pełnionej dyspozycyjnie, o przestępstwa popełnione podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, w obrębie obiektu wojskowego lub wyznaczonego miejsca przebywania, na szkodę wojska albo z naruszeniem obowiązku wynikającego ze służby wojskowej.

Przestępstwa zaś popełnione podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych należy rozumieć jako popełnione w trakcie wykonywania tych obowiązków albo w związku z pełnieniem określonych obowiązków. W sytuacji „gdy żołnierz w czynnej służbie wojskowej dopuszcza się przestępstwa pospolitego, gdy nie wykonuje nałożonych obowiązków służbowych, lecz w okresie przerwy w wykonywaniu tych obowiązków bądź niezależnie od nich, nie podlega on zgodnie z art. 647 §1 pkt. 1 lit. c kognicji sądu wojskowego” (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 marca 2011 r., II AKz 163/11, LEX nr 846500).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należy podnieść, że w dniu zdarzenia, tj. 30 listopada 2017 r. skazany nie wykonywał obowiązków służbowych, lecz uczestniczył w imprezie [...] w D., która nie odbywała się w wyznaczonym miejscu przebywania w rozumieniu wskazanego wyżej przepisu. Nadto, skazany popełnił przestępstwo powszechne na szkodę osoby cywilnej i żadną miarą nie można uznać, by zgwałcenie człowieka można było wiązać z obowiązkami służbowymi żołnierza.

Nie doszło również w rozpoznawanej sprawie do obrazy art. 439 § 6 k.p.k. Zarzut ten jest wręcz niezrozumiały, mając na uwadze, że na k. 396/tom II znajduje się wyrok Sądu Rejonowego w Rykach z dnia 12 sierpnia 2022 r. z podpisem naniesionym przez sędziego.

Niezasadny jest również zarzut rażącej obrazę art. 185c § 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Na rozprawie głównej w dniu 13 czerwca 2022 r. na podstawie art. 185c § 2 k.p.k. Sąd zarządził odtworzenie płyty CD z zapisem przesłuchania D. O., jednakże z uwagi na jej uszkodzenie, wypowiedzi procesowe pokrzywdzonej zostały odczytane (k. 364/tom II). Ich treści nikt nie kwestionował. Z kolei w dniu 2 sierpnia 2022 r. Przewodnicząca poinformowała strony o braku możliwości odtworzenia nagrania, wynikającym z nadesłanej przez informatyka odpowiedzi (k. 390/tom II). Strony nie zgłosiły wówczas żadnych wniosków dowodowych i nie zażądały uzupełnienia postępowania dowodowego. W tym kontekście należy pamiętać, że jedną z podstaw wniesienia kasacji jest uchybienie mające nie tylko charakter rażącego naruszenia prawa, ale również jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Niewątpliwie, Sąd nie odtworzył nagrania z przesłuchania pokrzywdzonej, albowiem było to niemożliwe (fizyczne uszkodzenie płyty). Niemniej jednak Sąd odczytał protokół przesłuchania, a obecne na rozprawie strony, poinformowane o przyczynach niemożności odtworzenia nagrania, nie wносиły żadnych zastrzeżeń, ani nie żądały uzupełnienia postępowania dowodowego. Brak odtworzenia zapisu obrazu i dźwięku przesłuchania, co niewątpliwie miało miejsce, nie może mieć w tej sytuacji charakteru rażącego naruszenia prawa, mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Sąd odwoławczy odniósł się również do kwestii dwóch sporządzonych w sprawie opinii biegłych, poddając je szczegółowej i kompleksowej ocenie, w kontekście stanowiska Sądu Rejonowego. W pełni podzielił w tym zakresie ocenę dokonaną przez Sąd pierwszoinstancyjny, uznając, że wobec ich sprzeczności, miał on prawo i obowiązek uznać jedną z nich za wiarygodną i poczynić m.in. na jej podstawie, ustalenia faktyczne. Nie stwierdził przy tym konieczności przeprowadzenia dowodu z kolejnej opinii psychologicznej, która wobec powyższego, nie była niezbędna. Skarżący zarzucając obrazę art. 201 k.p.k. zdaje się nie dostrzegać, że z treści tego przepisu wynika wprost, że gdy zachodzi sprzeczność między opiniami, można wezwać ponownie tych samych biegłych lub powołać innych. Obie biegłe zostały przesłuchane w toku postępowania sądowego, a wartość dowodowa wydanych przez nie opinii została oceniona przez sądy, zgodnie z przysługującymi im kompetencjami.

W orzecznictwie sądowym i w doktrynie podnosi się, jak zauważył Sąd Najwyższy w sprawie II Ko 66/22, że „dowód z badania wariograficznego ma wartość poznawczą jedynie w początkowej fazie postępowania i traci ją wraz z upływem czasu oraz liczbą czynności przeprowadzanych z udziałem badanego i nie może nigdy zastąpić dowodu sprawstwa. Przydatność takiego dowodu o charakterze pośrednim, na późniejszym etapie postępowania jest z reguły istotnie ograniczona, nie może skutecznie służyć badaniu prawdomówności, a wynik badania nie może być wprost wykorzystany jako dowód winy lub niewinności badanej osoby (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2015 r., I KZP 25/14, OSNKW 2015, z. 5, poz. 3; wyroki Sądu Apelacyjnego w Krakowie: z dnia 26 kwietnia 2005 r., II AKa 264/04, KZS 2005, z. 5, poz. 43; z dnia 15 stycznia 2004 r., II AKa 24/03, KZS 2004, z. 5, poz. 27; T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Tom I, Warszawa 2014, s. 711)” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2023 r., OSNK 2023, z. 2, poz. 9). W świetle powyższego oddalenie przez Sąd *ad quem* dołączonego do apelacji wniosku dowodowego było słuszne, także ze względu na treść tego dokumentu. Autor kasacji, adwokat P. J., analizuje treść art. 171 § 5 k.p.k. i dochodzi do wniosku, że oferowany dowód nie narusza sformułowanego w tym przepisie zakazu. Nie dostrzega jednak, że zrelacjonowany na k – 475 – 477 przebieg czynności związanych z badaniem poligraficznym jest w jaskrawy sposób sprzeczny z omawianym zakazem dowodowym. Przecież zawarte w pkt 1 – 4 pytania zadawane przez „biegłego” są niczym innym, jak swoistym przesłuchaniem skazanego co do faktów związanych z istotą przypisanego mu czynu, a owo przesłuchanie wiązało się ze stosowaniem środków technicznych mających na celu kontrolę nieświadomych reakcji organizmu.

Podobnie ocenić należy zarzut dotyczący nieuwzględnienia wniosku o ponowne przesłuchanie pokrzywdzonej D. O. Zgodnie z treścią art. 185c § 1a k.p.k. pokrzywdzonego w sprawach o przestępstwa określone w art. 197 -199 k.k., który w chwili przesłuchania ukończył 15 lat przesłuchuje się tylko raz, chyba że wyjdą na jaw istotne okoliczności, których wyjaśnienie wymaga ponownego przesłuchania. Takie okoliczności nie zostały podniesione przez obrońcę. Za prokuratorem powtórzyć należy, że brak zachowanego nagrania z przesłuchania nie jest taką

okolicznością, mając na uwadze, iż Sąd zapoznał się z dostępną pisemną formą dowodu i odczytał pełny protokół z przesłuchania pokrzywdzonej, który odzwierciedlał treść przeprowadzonej czynności.

De facto zarzuty nieuwzględnienia wniosków i zarzutów apelacji oraz niepełnego i nienależytego rozważenia oraz odniesienia się do wszystkich zarzutów apelacji, stanowią w istocie rzeczy próbę zakwestionowania dokonanych ustaleń faktycznych. Wszelkie wątpliwości zostały zaś już rozstrzygnięte w toku postępowania sądowego. Wbrew twierdzeniom autora kasacji adwokata P. J., Sąd Okręgowy dokonał trafnej kontroli odwoławczej aprobuując dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne w sprawie, oparte na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, nie naruszając reguł odnoszących się do uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego wskazanych w art. 457 § 3 k.p.k. Sąd Odwoławczy zgodnie z wymogami art. 433 § 2 k.p.k. w sposób wyczerpujący i rzetelny rozpoznał wszystkie stawiane w apelacji zarzuty, czyniąc tym samym zadość przepisowi art. 457 § 3 k.p.k.

Dodać również należy, że sposób przeprowadzenie postępowania dowodowego związany z osobą pokrzywdzonej, nie uzasadnia ewentualnej sugestii, iż w sprawie doszło do rażącego naruszenia prawa skazanego do obrony ze względu na to, że nie miał on bezpośredniego kontaktu z jedynym niekorzystnym dla niego źródłem dowodowym. Twierdzenie takie odrywa się bowiem od tego, że w sprawie zgromadzono inne bezpośrednio, niekorzystne dla skazanego dowody w postaci m.in. zeznań świadków: J. L., N. R., M. T. czy K. S., które skarżący, z oczywistych względów, pominęli milczeniem.

Mając powyższe na uwadze, wniesione przez obrońców skazanego kasacje należało oddalić, albowiem podniesione w nich zarzuty jawią się jako bezzasadne w stopniu oczywistym.

Sąd Najwyższy zasądził od skazanego na rzecz oskarżycielki posiłkowej zwrot kosztów pełnomocnika w postępowaniu kasacyjnym w wysokości stawki minimalnej, tj. 1.200 złotych. Autor odpowiedzi na kasację domagał się przyznania kosztów w wysokości dwukrotności stawki minimalnej, jednak nie przedstawił

dowodu, iż oskarżycielka koszty takie poniosła, nie uzasadnił także swojego wniosku. W szczególności żądania pełnomocnika nie uzasadnia fakt, iż kasacje w sprawie wywiodło dwóch obrońców skazanego.

Na koniec należy zauważyć, że pismo skazanego, które wpłynęło do Sądu Najwyższego wraz dołączonymi dokumentami w dniu 6 października 2023 r. oraz dokumenty nadesłane przez Sąd Okręgowy w Lublinie nie mają znaczenia z punktu widzenia postępowania kasacyjnego. Zawarte w nich informacje zmierzające do wykazania, że w sprawie doszło do niesłusznego, a wręcz przestępczego pomówienia skazanego o niepopelniony czyn (oświadczenia skazanego i J. L., zawiadomienie o odmowie wszczęcia śledztwa) mogą być ewentualnie oceniane jako nowe fakty lub dowody w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. i stanowić podstawę odmiennego od kasacji nadwyczajnego środka zaskarżenia w postaci wniosku o wznowienie postępowania.

(K.G.)

[ms]